

Siri Hustvedt har begået et smertefuldt, elskeligt tilbageblik på 43 år sammen med Paul Auster

Paul Auster og Siri Hustvedt var én organisme, og alt hvad de skabte var et resultat af deres væven sig ind og ud af hinanden intellektuelt og kropsligt, mener Christine Lind Ditlevsen. Foto: privat

CHRISTINE LIND DITLEVSEN

14.03.2026

BØGER // ANMELDELSE – “*Genfærd* er en bog for dem, der elsker Paul Austers og Siri Hustvedts forfatterskaber – men sandelig også en bog for alle, der elsker New York som det var: Brooklyns avenuer med de små trapper side om side, den hyggelige snask med stamkunderne, caféernes røgtåger, stopfyldte boghandlere. I alle de billeder, vi ser for vores indre, når vi siger ”New York”, levede Siri og Paul sammen i mere end 40 år”, skriver anmelder Christine Lind Ditlevsen.

Genfærd – en kærlighedshistorie

Forfatter: Siri Hustvedt

Oversat fra engelsk af Rasmus Hastrup efter Ghost Stories

Forlag: Lindhardt og Ringhof

Udkom d. 13. marts 2026.

Jeg bryder mig ikke om erindringer. Dels fordi genren er lidt forudsigelig; melankolsk, tilbageskuende – mere tid er ofte gået, end hvad man har tilbage – selvoptaget. Dels fordi jeg elsker fiktion for dens manglende løfter og legesyge. Alligevel kan jeg ret godt lide Siri Hustvedts *Genfærd* om livet med og uden Paul Auster.

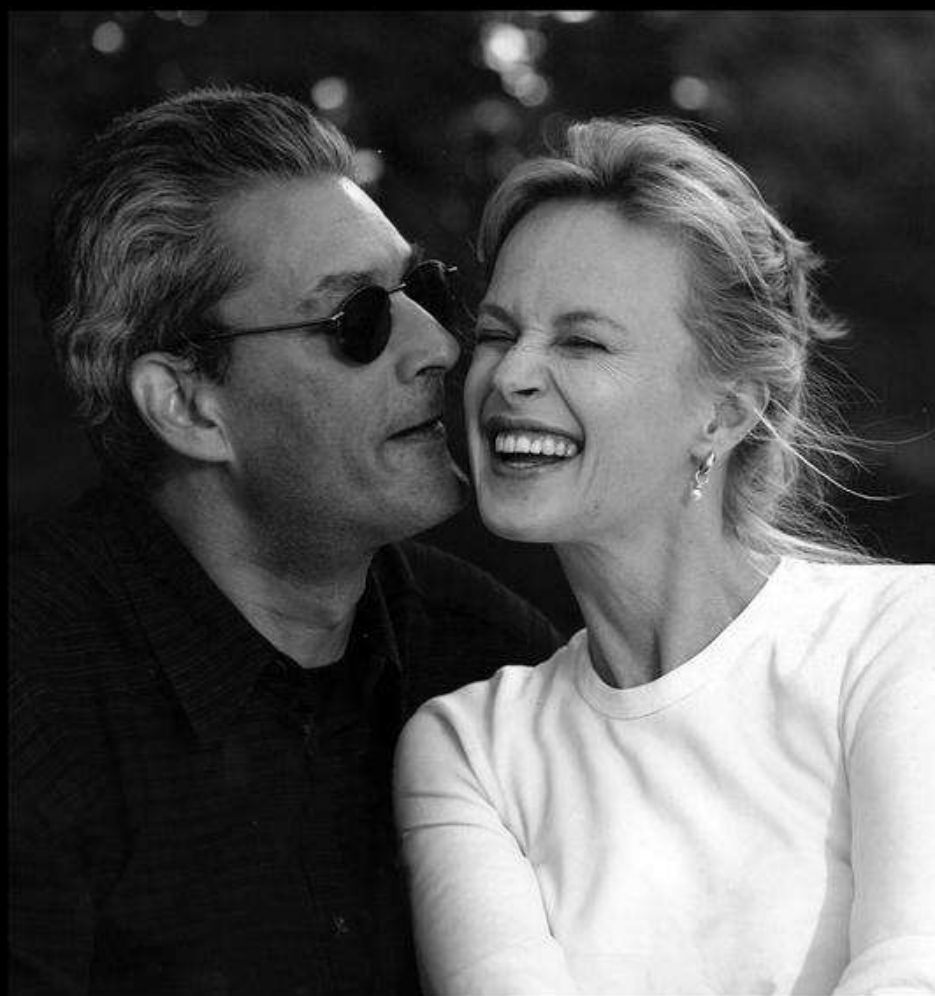
Titlen ”genfærd” – selvfølgelig en reference til Austers bog af samme navn, nummer to i New York-trilogien – er velvalgt, fordi Hustvedt begynder at skrive bogen efter hendes mand er blevet forvandlet til et spøgelse. Paul Auster går igen, en enkelt gang i hel krop, hvor han under sin egen gravøl pludselig træder ind i soveværelset og står og betragter sin udmattede kone på sengen, sidenhen som et røgspor; en duft af de små cigarer han engang røg. På dansk er titlen endnu mere velvalgt, det er meget bedre end ”spøgelse”, da erindringer jo også er en slags gengangeri. En gen-færd til fortiden.

Et liv som et stort træ

Siri Hustvedt tager på besøg i sit norske barndomshjem, i sin søgende ungdom, i de første dirrende møder mellem hende og Paul Auster. Hun genbesøger deres tidligste tid sammen i et helt andet New York, end det der findes nu, som også Austers søn Daniel (hans mor er den geniale forfatter Lydia Davis) var en del af.

Siri Hustvedt skrev ph.d. i Dickens og Melville, Auster udkom med sin første bog, hun udkom med en digtsamling, han skrev en bog mere, de fik datteren Sophie og indimellem ligger der tusindvis af nætter med vin, hakkende skrivemaskiner, familietraditioner og samtaler med et hav af forfattervenner – deriblandt Don DeLillo, David Grossmann og Salman Rushdie.

Genfærd

En kærlighedshistorie

Siri Hustvedt

Erindringer

Deres kærlighedsliv, sociale liv og professionelle liv er i Hustvedts smertefuldt elskende tilbageblik blevet til ét træ, hvis grene og blade alle er del af en gigantisk livskraft. Det blik får man ofte i erindringer, fordi alt uvægerligt kommer til at hænge sammen, når man vender sig om og kigger på det, men Hustvedt gør det, så man forstår og anerkender, at det virkelig var sådan, det var.

Paul og Siri var én organisme, og alt hvad de skabte var et resultat af deres væven sig ind og ud af hinanden intellektuelt og kropsligt. Deres store forfatterskaber spiller en væsentlig rolle i "Genfærd", der bliver citeret og gengivet mange passager, og selv om man ikke har et forhold til alle bøgerne, bliver man suget ind i deres hjerner og måde at leve på og forstår, hvor meget de befrugtede hinandens kunst med filosofi, naturvidenskab og menneskelig erfaring.

Det sidste Paul Auster skrev

I 2021 døde Paul Austers barnebarn Ruby kun ti måneder gammel med fentanyl og heroin i blodet. Austers søn blev sigtet for manddrab – og døde få måneder efter af en overdosis. Beskrivelserne af Siris mange kærlige forsøg på at hjælpe den stedsøn, som helt fra tidligt havde problemer, er hjerteskrærende. Den dagbog og de breve, hun skrev i de sidste måneder af Austers liv med lungekræft er ikke mindre forfærdelige. Daniels og Rubys død væves sammen med Pauls – og bliver til en angst for, at det lille barnebarn Miles, som var fire måneder, da Auster gik bort, skal dø fra hende og hendes datter og svigersøn.

Men glæden ved at blive bedsteforældre, ved at se Miles vokse og trives, jager også mange af skyggerne væk. Det sidste Auster skrev var breve til Miles. Han arbejdede på en brevroman om Miles fortid, drengens bedste- og oldeforældre, hans mor og far, og om, hvordan verden så ud i 2024. Auster nåede ikke at skrive mere end en håndfuld breve, og de er bragt i bogen, som de sidste ord fra den store forfatter.

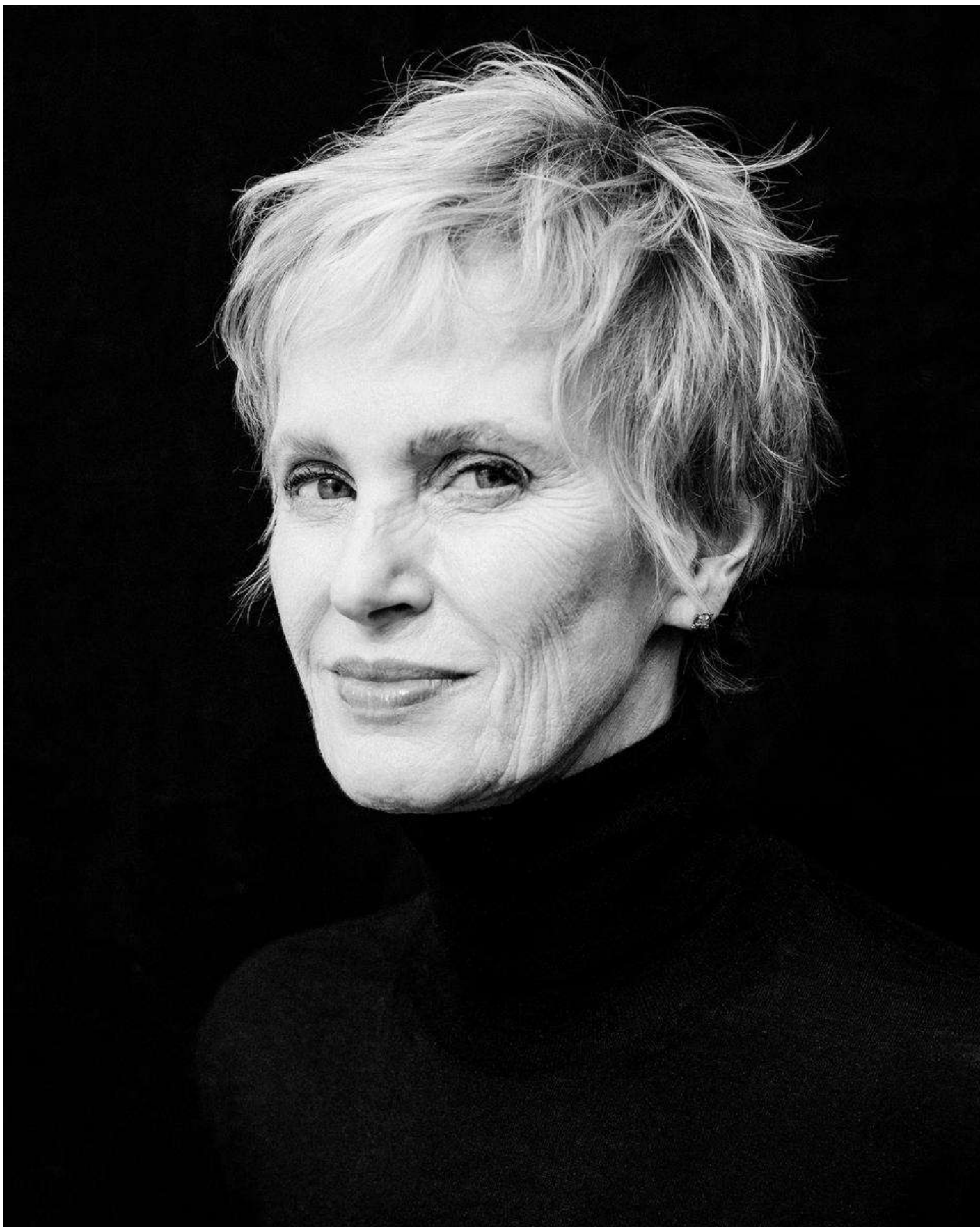

Foto: Spencer Ostrander

Genfærd er en bog for dem, der elsker Paul Austers og Siri Hustvedts forfatterskab – men sandelig også en bog for alle, der elsker New York som det var: Brooklyns avenuer med de små trapper side om side, den hyggelige snak med stamkunderne, caféernes

røgtåger, stopfyldte boghandlere. I alle de billeder, vi ser for vores indre, når vi siger ”New York” levede Siri og Paul sammen i mere end 40 år.

Siri Hustvedt tænker over USA's død

På mange måder falder Paul Auster død sammen med USA's, hvad Hustvedt også bruger en del tid på at tænke over. Hvordan corona, krig og Trump (næsten udelukkende kaldet Nummer 45 og Nummer 47) startede en forråelsesspiral, der gjorde hendes verden ukendelig. Hustvedt mistede sin mand, mens de stadig håbede på, at Kamala Harris vandt valget. Hustvedt gør status efter de mange tab:

”Jeg kæmper ikke i en krig, som min far gjorde. Jeg er ikke i umiddelbart fare for at miste mit job. Jeg er hvid og har aldrig været udsat for racerelaterede ydmygelser. Jeg er ikke indvandrer. Jeg bliver ikke sendt til en lejr eller bliver smidt ud af landet. Jeg er ikke transperson. Min identitet er ikke blevet officielt bortskaffet af en regeringsforordning. Jeg modtager ikke madkuponer eller sygesikringstilskud, og det ville ikke ødelægge mig eller mine børns liv, hvis de blev afskaffet. Jeg får ikke bomber i hovedet. Mit hus står stadig. Jeg har det okay.

Vil I vide, hvordan nazitidens rædsler kunne ske? En masse mennesker, som havde det trygt og godt, var ret ligeglade med dem, der ikke havde det trygt og godt, og os mod dem-propagandaen konsoliderede deres ligegyldighed over for folkedrab og forbrydelser mod menneskeheden.”

”Jeg er Paul”

Da Paul Auster med sin kærlighed, sit væsen og sine bøger kom ind i Siris liv viste det sig, at 1+1 ikke er to. På de sidste sider kan hun endelig genoptage fællesidentiteten. Hun begynder at gå i hans tøj, få smag for bøf og bagt kartoffel. Hun overtager hans neuroser med altid at tjekke hvor pungen og nøglerne er, og husker endelig at slukke lyset efter sig. Hun skriver ”Jeg er Paul” – men hun er dem begge i én krop. De var én organisme, én hjerne, en sammensmeltet krop i de 43 år de var sammen, og denne sammensmeltning er bogens fine essens.

POV dækker kulturlivet med klassiske anmeldelser, interviews, essays og fotoreportager. [Klik dig videre her.](#)

Lindhardt og Ringhof

Paul Auster

Siri Hustvedt

Christine Lind Ditlevsen (f. 1971) er forfatter, anmelder og redaktør. Hendes store interesse er - udover at bevare sit familieliv - at aflive hverdagen. Disse to interesser kan i nogen grad siges at være modstridende. Med romanen 'fredag lørdag søndag' (2015) var Christine Lind Ditlevsen nomineret til...

POV Overblik

Støt POV's arbejde som uafhængigt medie og modtag **POV Overblik** samt dagens udvalgte tophistorier alle hverdage, direkte i din postkasse.

- Et kritisk nyhedsoverblik fra ind- og udland
- Indsigt baseret på selvstændig research
- Dagens tophistorier fra POV International
- I din indbakke **alle hverdage** kl. 12.00
- Betal med **MobilePay**

For kun 25 kr. om måneden giver du POV International mulighed for at bringe uafhængig kvalitetsjournalistik.

25 kr./md.

Overblik

TOPHISTORIER

SENESTE

DEBAT

PODCAST

POV STUDY

SPONSOREREDE ARTIKLER

SKRIBENTBASEN

POV STUDY

POV International

OM POV

REDAKTION

SKRIBENTERNE

GÆSTESKRIBENTER

SAMARBEJDSPARTNERE

DEBATREGLER

BLIV MEDLEM

HANDELSBETINGELSER

COOKIES & PRIVATLIV